

Mi niña

Títol original: *Mon bébé* **Direcció i guió:** Lisa Azuelos **País:** França **Durada:** 85 min **Any:** 2019 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Arnaud Valois, Sandrine Kiberlain, Yvan Attal, Patrick Chesnais, Thaïs Alessandrin, Victor Belmondo, Arthur Benzaquen, Sarah Deffeyes, Marie Bouvet, Chloé Zahar **Fotografia:** Antoine Sanier **Distribuïdora:** VerCine **Estrena a Espanya:** 29/01/2021
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

L'Héloïse (Sandrine Kiberlain) és la mare de tres fills que té una petita crisi quan la més petita, la Jade (Thaïs Alessandrin), decideix que en complir els divuit anys, abandonarà la seva vida a França per seguir amb els seus estudis al Canadà. A mesura que s'acosta el moment que la Jade continuï lluny de casa, l'Héloïse veu augmentar el seu estrès i no pot parar de pensar en els moments viscuts amb la petita dels seus fills. (Sensacine)

CRÍTICA

"Mi niña": la imminència del niu buit

Des d'aquest cim del melodrama que és *Imitació de una vida* fins a la recent adaptació de *Mujercitas* a càrrec de Greta Gerwig, passant per, entre d'altres, *La fuerza del cariño* i *Lady Bird*, **el cinema ha retratat des d'innombrables angles els múltiples matisos de la relació entre mares i filles**. Són relats gairebé sempre disparats pels processos maduratsius d'aquestes noies que deixen de ser-ho i el recel dels que senten que perden una part de la seva vida amb aquest creixement, tal com ocorre en la producció francesa *Mi niña*. Allà la realitzadora Lisa Azuelos focalitza la seva atenció en **les últimes setmanes a casa d'una jove parisenca de 18 anys que acaba d'acabar secundària i comença a fer les maletes per anar a estudiar al Canadà**, tot davant d'una mare enfrontada a la certesa d'un imminent niu buit. I tant que estarà buit aquest niu que va saber albergar tres fills que, ja adults, refan els seus propis camins.

A diferència de *Lady Bird* i *Mujercitas*, en les quals Gerwig prenia com a punt de vista la mirada de l'adolescent, **els ulls a través dels quals es narra *Mi niña* són els de l'Héloïse (Sandrine Kiberlain), una dona separada i amb dos fills ja adults que fa temps van abandonar la llar**. Com a única companyia queda la petita, encara que no per gaire temps, ja que la Jade (Thaïs Alessandrin) acaba de rebre la confirmació del seu ingrés com a estudiant universitària al Canadà. A partir d'aquesta premissa, la també guionista Azuelos proposa **un film que pendula entre les diferents formes d'assimilar la notícia de la mare i de la filla**. No deixa de ser saludable que l'Héloïse sigui moderna, oberta i independent, que gaudeixi lliurement la seva sexualitat, ja que evita el lloc comú del contrapunt generacional. A això se suma que la Jade, lluny de la rebel·lia, accepta i entén aquests temors mentre recorre un camí d'exploració personal que inclourà el descuit de les seves classes i l'inici d'una relació amorosa amb un dels amics del seu germà gran, per a descontentament d'aquest últim.

Mi niña és una pel·lícula plena de bones intencions, amb personatges una mica insegurs de si mateixos però amables i bondadosos, que **abraça un to malenconiós encara que lleuger i no exempt d'humor**. Són dones que es comprenen l'una a l'altra, que s'estimen, es cuiden i es respecten. No hi ha reclams ni retrets per la partença, ni tampoc culpa ni recel. El problema, queda clar, no passa per la dinàmica i la construcció dels personatges, sinó perquè Azuelos proposa una sèrie de *flashbacks* constants fins a l'època de la infantesa de la Jade. És un recurs que podria funcionar en dosis homeopàtiques, però que aquí acaba sent una recurrència que confabula contra la subtilesa i la lliure interpretació de l'espectador, tal com demostra el muntatge paral·lel amb què conclou l'última escena.

Ezequiel Boetti – pagina12.com